

Pasaulio Painiava

Artimoji ateitis

Gyvenam ilgai laukiamos *Viršūnių konferencijos* artėjimo ženkle. Neimdami spresti, kas bus, kas išeis, drįskime teigti, jog maskoliai, remdamiesi savo senų pasisėkimų pavyzdžiais, siūlys "pasaulį padalinti tarp Maskvos bei Washingtono": "Amerika — Amerikai, be išimties, nuo Baffino žemės Kanadoje iki Ugnies Žemės Argentinoje bei Chile; Eurazija su Afrika liktų euroazijatams" (Suprask — Maskvai). Geografiškai būtų aišku: Vakarų pusrutulis tektų (laikinai, bet to NESAKOMA) — Vakarams, Rytų pusrutulis — Rytams. Didžrusiams įprasta DALINTI. Jie Maskvos kunigaikščių laikais ėmė iš mūsų pav. Briansko miestą, bet neužmiršo įrašyti sutartin "ir kitus miestus", kad vėliau TEISĖTAI jų galėtų reikalauti sau. Dabar irgi nebus siūloma (spėliotinai) Greenwich'o arba Ferro meridianas, nebus minima Antartika (nes gi tenai yra Argentinos bei Chile sektoriai).

Maskvos carų derybose su Lenkija dėl Ukrainos irgi pasikartojo tas pats DERYBŲ būdas, o imperatorių U. Reikalų ministeris Sazanovas planavo TIK MAŽULĖLĮ prietilti Bosfore, Rusijos BUTINIAUSIAM SAUGUMUI (autoriui teko dirbti to planavimo smulkmeno).

Vadinas, nėra nieko naujo mūsų šios dienos daromoje prie-laidoje.

Bet "ar pavyks?" Reikia tam ruoštis, planuoti; Nikita ruošiasi ir planuoja. Jis nuolat keliauja, kad pats pažintų visur kur padėtį. Ypač, kaip matosi, jį domina Europa ir Azija. Čia jau esame dabartyje.

Dabartis

Nikita keliauja ir kartais LAIMI. Laimėjo INDONEZIJOJE BAZES. (Iš savo karčios praktikos patyrėm KĄ REIŠKIA rusų BAZĖS). Susirūpino padėti mi ir kiti didieji. Gronchi buvo Maskvoje, MacMillan apkeliavo visą Afriką, kurioj "kas mėnuo nauja valstybė gimsta, išsilaisvinimas kunkuliuoja, gyva idėja vaisius neša, kur GABIEJI derlių ima. Eisenhoweris Pietų Ameriką šiauriečiams gelbsti ir iš paskos jo oponentas Stevensonas skrieja. Sakytum, ŽEMĖ DEGA. De Gaulle ir juda, jo sąjungininkas Adenauer nežiūrint amžiaus ir sveikatos nedaboją, per vandenynus skraido. (Iš Vokiečių valdovų pirmas japonus siekia). Matyt dabar nėra laiko sveikatos prižiūrėti. Pramoko valstybių vyrai Maskvos istorijos ir BŪDI.

Trockio planai: Europą Bras-tojų padalinti su vokiečiais (1918 m.), Ribbentrop-Molotovo pak-tas (1939 m.), Jalta ir Potsda-mas neužmiršti: "Budėk" skamba ausyse šūkis.

Stebėdami praeitį, patyriame, jog Izraelitai dažnai sugeba iš anksto suvogti grėsiantį pavojų. Izraelio Ministeris Pirmininkas, prityręs politikas, gyvenęs Ara-bų supamoj Tėvyne, irgi juda: vakar buvo Amerikoje, šiandieną Europą lanko, rytoj į Aziją ke-tina grįžti. Bendram PASAU-LIO VAIZDUI sudaryti — reikš minga yra jo kelionė. Dar ryš-kiu suprasime dabartinį VYKS MĄ į praeitį bent truputį paž-velgę.

Iš praeities...

...patyrsim, jog didžrusiams (vadinas, ir maskoliams komu-

nistams) būdingas yra PATVA-RUMAS veiksmuose, tikslą siekiant. Rusija per šimtmečius jieskojo "LAISVŲJŲ Jūrų". Mūsų laikais jai NEPAVYKO su-mindžioti Suomijos, kad po to saugiau siektų skandinavų žemių. Tolimuos Rytuos nesugebėjo MacArthurą apgauti ir po-kariniam bičiulystės įkaršty su-satelinti Japoniją (kaip Europoje Lenkus, Vengrus bei Čekus

niai apsaugota, o jūsų Sibiras — kaip stovi: ar saugus?").

Pastaba. Suvienytos Amerikos Valstybės įrengė patobulintą pakeistą Radarų sistemą — tinklą, leidžiantį "turėti nuola-tinį akį" į bet kuriuos lėktuvų arba raketų judėjimus. Visada esti budinčių dalinių, kurie jau po penkiolikos minučių, po gau-to išpėjimo, būtų veiksmė.

T. Deukantas

Velykinių Švenčių proga Tėvai Marijonai Argentinoje nuoširdžiai sveikina visus lietuvius patriotus, linkėdami visiems gausios Dievo palaimos.

Tėvai Marijonai Argentinoje

Argentinos Lietuvių Bendruomenės Valdyba, Kristaus Priskėlimo Šventėje, siūnčia nuoširdžius sveikinimus visiems Argentinos lietuviams linkėdami nepailsti bendroje kovoje už Tėvynės laisvę ir lietuvių išlaikymą. ALB-nės Valdyba

Kristaus Priskėlimo Šventės proga sveikiname visus mielus "Laiko" bendradarbius, platintojus ir skaitytojus, linkėdami visiems daug tyro velykinio džiaugsmo.

"Laiko" Redakcija ir Administracija

PRISIKĖLIMO ŠVENTĖ

Artėja Velykos — didžiausia bažnytinė šventė. Mus žavi ir Kalėdos, toji graži šventė, kuri skelbia Kristaus atėjimą į šį pasaulį. Tačiau kas būtų Kalėdos be Velykų?! Jei Kristus nebūtų už mus numiręs ir nebūtų prisikėlęs iš numirusiųjų, tuščias būtų mūsų tikėjimas, kaip sako apaštalas Povilas. Tik per Kristaus kančią, jo mirtį ir garbingą prisikėlimą žmogus pasijuto išvaduotas iš ilgos nuodėmės vergijos, pasijuto viena karta tikrai laisvas ir Dievo vaikas. Tamsa, kuri per kelis tūkstančius metų gaubė žemę, pirmąjį Velykų rytą buvo išsklaidyta kėlęs Kristus, mirtis krito, Aleliuja! Nuo žmogaus pančiai krito.

Nuo pirmojo Velykų ryto prasidėjo nauja žmonijos istorija, paženklinta dieviškuoju Kristaus krauju. Žmogus tapo Dievo karalystės paveldėtojas, kuriam net angelai galėtų pavydėti. Tačiau visa tai įvyko be mažiausio žmogaus nuopelno. Tik vieno ir amžinojo Dievo gerumas ir begalinė meilė pakėlė nupulsius žmogų iš bedugnės ir patatė jį visų savo malonių dalininku. Tai padarė galingos Dievo meilės rankos. Bet norint stovėti toje aukštumoje reikalinga yra pastangų. Tam reikia ne kartą su didelėmis audromis kovoti, reikia stipriai Dievo rankos laikytis, kad vėl nenukritis į bedugnę. Tam reikalinga yra

nuolatinio budėjimo ir tvirtų pasiryžimų.

Velykų laikas yra gerų pasiryžimų atnaujinimo metas. Lietuvi, broli ir sese, tu privalai toje aukštumoje išsilaikyti, nors ir vėtros siaustų aplinkui. Kitaip veltui būtų svajoti apie gražesnę ateitį. Jeigu tvirtai stovėsi ir laikysies savo didžiųjų pasiryžimų, nebaisius bus priešai, nebaisi nė pati kova. O jei pajusi, kad priešai puola ir audros aplinkui kaukia, neišsigąsk, prie tavęs yra tas, Kuris tarė: "Nebijokite, nugalėsite pasaulį!"

Ne laikas mums liūdėti. Mūsų vadas yra Kristus, kuris nugalėjo mirtį ir pragaro galybės. Jei tenka ir susiremti su priešais, mūsų pergalė yra užtikrinta. Mūsų vėliava yra kryžius, per kurį pasauliui atėjo išganymo diena. Rikiuokimės po šia pergalės vėliava. Po skausmų ir kovų ateina prisikėlimo rytas.

Ir mus Tėvynė Lietuva, kuri šiandien taip suspausta, sulauks naujos dienos, suskambės laisvės varpai josios vaikams. Kilni ir drąsi tauta niekada nežūna. Būkime tik tai mes toks kilnios tautos verti vaikai. Kilnūs ir drąsūs žmonės visada laimi, nes jiems ateina pagelba iš aukšto. Tebūna tat, Velykos mums tikrojo atgimimo ir dvasinio atsinaujinimo šventė, te-skamba mūsų širdyse galingas Aleliuja. Redaktorius

TU NEBIJOK...

Tu nebijok, kai kris miškais išlėję audros, Ir žvaigždės blėstančios liūdnei mirksės. Nors paukščiai verks rytojaus nesulaukę, Tu nebijok, — Sukursime kartu mes laužą ateities.

Tu nebijok, jei dienos bus pavargę ir sunykę, Nerasi prieglobsčio nei guodžiančios nakties. O sunkūs debesys laikys glėbyj didingą kalną. Tu nebijok, Nes meilė švelnią ranką mums išties.

VARPAI MINIOJ

Ak, skamba jau varpai senam bažnyčios bokšte: Širdyj prabunda skausmas nedrąsiai, — Tiek daug žmonių žmogaus suprasti nebemoka, Net gėlės vieškelio pakrantėj stebis neramiai.

Ir gaudžia tie varpai liūdnei bažnyčios bokšte: Norėtum jų maldaut teisybės ir aušros, — Keleiviai pasiklydo didmiestyj juokų užtroškę. Nebesupranta nei žalia sodyba jau savų vaikų kalbos.

Varpai pravirksta tam apmirusiam bažnyčios bokšte: "Skubėkit, žmonės, sugrąžint ramybę prarastą seniai!" Tačiau... minia vis juokiasi — gyvenimui puotas ji ruošia, Ir danguje prašvinta saulė taip blankiai...

Varpai dejuoja vienišam bažnyčios bokšte: Klasta kiekvieną slenkstį peržengia lenqvai, — Giliai krūtinėje kančia jausmus pribloškia... Daina nutyla vakaro glėbyje amžinai...

Jau neskamba varpai anam bažnyčios bokšte: Širdyj taip tuščia — ko jieskoti nežinai... Minia tokia tvirta — galybė jai net pasiduoda, — Dangus beviltišką nubraukia ašarų lėtai.

